

Јелена Зарубица
КРОЗ СЛАН ВАЗДУХ

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензент
Др Драшко Ређеп

Насловна слика
Богдан Булајић, академски сликар

Јелена Зарубица

КРОЗ СЛАН ВАЗДУХ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

кроз слан ваздух

*Елипсом
нечитка прича промиче:
тражи се пилот који зна
да нас изведе на чистину.*

Пуно је узлетиште.

Пилоти не знају пут.

Крв недовољно светли.

ИМЕ НАДЕ

1.

О, земљо, видиш ли
да често очи прекривам рукама
 (бојим се, стално кад гледају, да ће се привићи)
кад их отворим да сигурније видим
где ништа не постоји или
где свачега има.

2.

О, небеса што понирете до земље
док се ја на огромним штулама носим к вама,
очију увек отворених пред сунцем
 (или је то жаруља),
видите ли да тражим нешто недовиђено
- оно чува срж што ваља.

3.

Напросто се види слухно
како сваки дан заклетву понавља дану будућем
да ће бити исти,
претачу се замршене воде континенталне,
пут пред човеком се грчи као кора.

Воде и путеви личе човека на себе.

4.

О, попрсје моје, које си ребро и подребрица сва,
издвој се од тела и диши, дарујем те.
Дисање буди, дисање сâмо, свугде да си.
Уђи у језгро почетно, ембриони облик,
безобличје или нешто друго. Расол свети.
Излиј тај душе човекове у заметак свемогућ –
архибласт
који нас погрешно исправи
(или нас исправно погреши),
да нас допуни радошћу другом и дугом на грудима
природе
и смирном песмом сунца кроз поднебесје.

Ја ћу помоћу дијафрагме да вегетирам.
Кад ми срце затреба
очима и слухом проустићу
да се у теби наслутим.

5.

Остаће овде твоја одсутност
коју ћу да чезнем у дубокој пунини,
у којој не нестаје нада
да нестаће слано у ваздуху
због испаравања суза са земље.

6.

Доћи ће човек по своје наслућене лепоте
отекле мисли кад прокрви.

Претрајали су рокови. Казани. И записани
(или је ситно време које живимо).

Откриваће конзерватори себе и доба будуће
год по год

да се чистином натруни,

душа да се занеда

и усидри своју барку у еону

на води сталожници.

7.

Није ово све
- још се свет ствара или кује.

Осветљена смо ми тама
која светлост ишчекује.

Земља јесте жива библиотека.
Обданица њена постајаће глатка.

употреби себе

затегни канапе само уз њих гмижи
стићи ћеш већ негде у неко доба чисто
нек дамара мозак на светлосној листри
ти остављај коте и само се пењи
ако се откачиш доћи ћеш на исто
круг да те изврти

станеш ли код себе изгубићеш влагу
угарци су суви
ако се помичеш и ситница сјаки
граби напред жељом за њену јачину
пламен да те лизне
на време отскачи док врти те кугла
и отвори уста за дупло слушање
уво да одглуви

да распусне мисли не распусте себе
реч да не заћути
дуби завојницу из свакога угла
кроз жаморе људи кроз птичју синтаксу
и безглас камена из кога светлуца
смех пред собом пиши ко лектиру срећних
срце му отвори нека уђе источник у прса

ако ти се учини да је глава доле
изнад ње се хватај наниже се пењи
вади се из смоле
рукама корачај ногама упири
јер ако се пењеш
ко зна где је светлост доле или горе

крв и мисао

у зрнца крви мислим
мислима мисли крварим

боју нектара пуштам
кроз кожу продире
у плексус допире

кад се разлије потом
кад мисао мирис крви назри
и у крв мисао може да сазри

акустика

ни данас се јасно не виде твоје стопе путањама
путање од твојих стопа виде се све нејасније
лик твој се крупни предамном

речи нам замичу негде око сунчевог жарја
пројектују се у другим димензијама
разносе их ненаметљиви казивачи

кад освилењена зора искаже нас
чуће се два срка кафе над приземљем
глед очију које су виделе даље
јасан ће бити

димензије

брзо ми се страх приближи
кад полако радост оде
гриз му близу

одакле те крупне очи
много ми је да толико видим њима
све нејасније

чујем шапате измакнутим ушима
као смех на тужној песми
промукао

глас тишине надјачава
присиљава реч да ћути
кад узима

из потаје дође брза крилатица
посред груди да измери
па удари

земљина песница пуна свитаца

уз прамен магле сањиви пут
празнина сива приања за скут
усамљен сваки лист и звер и цвет

на вучје легло наводи слут
лута птичји лет
једно поред другог свако у магли сам

горе у чистини

ветар листа
летим да прочитам

превише је металних облика
ракета убитачна слова има
пакли звук носача барута
коктел разних неприлика
испражњених од смисла

црни метеж из нуклеарки
које ничу ко печурке
земља их са себе стреса

од човека
побркано небо над човеком

таласи топлоте дрхте лишће
кестенова и брестова
засузио и цвет на воћкама

не дирати зрак боје живота
јер
земља се нагоре разиграла
као душа праведника

о како је тешка та пуноћа речи
кад не могу стићи
па се као трње поврате у груди
не можеш им прићи

р е ч

крилатице

знам ти гнездо где се будиш
кад устајеш куда летиш када слећеш
знам дубине твоје моћи ко диктира
прареч јеси зборовану али
ум не може да добаци када поче
ко те смисли и зазначи.

Кад си љубав тобом волим
кад си тамјан тобом молим
када певаш када летиш ластавице
небо питам имају ли речи птице

темељнице

не виђена рођена и умирућа
свеједно је силазиш ли са језика или пера
да те није свуд би били паравани од тишине
свет би био ко тамница

предпутнице умована показујеш. наук твориш
сапутнице песмована разговараш. мириш људе
и срмениш просторима и добима
запутнице траг остављаш
повезујеш век са веком и човека са човеком

клецање

качих се табаном нагоре
да боље земљу сагледам
јасније да видим путеве замагљене

одморих своје зенице
растурих поглед по земљи

крик одапет

спустих се главом ничице

Ахилова пета остаде
како ћу без ње да клецам

1. ничег има

кад празнином празно ниче
празно више није празно
него пуно

језног празна у халама у
речима у рукама. расуд ћути
ничег има
све се види осим мрак при настајању

измичем се од тих измицања
плачем љут смех на образима
птица прокљувница чворкује у моје стабло живо

2. нечег има

наговара нада очи
да избаце из фокуса нађена неналазишта
и зором ми разбудницом
покрадену вољу лечи

3. дођи надо да те надам. и окупам

још пред тобом добро клечим
не чекам те иза угла
ни из шаке
узнадана имаћу те
имаћу се
наднадан ми дан ће дати

горч

ту где грцаш жуч унутра
могуће је да протиче мирна река безводница
паралелна твојој реци коју немир хучи

празан казан напуниће тиха река енергетска
да те стиша
овом реком горч потисни
бљуј напоље

камен

камени се раскамењен камен на пасишту
њега таквог само пустиња раз-
уме. умела су поколења
да из њега вуку чврстину. уистину:
песма опевана

на земљи стамен
небу веран окупан човеку драг
раздобљима гравиран
мера међу људима
темељ

сад ни камен нити замља
ником веран ничем сличан
ни отисак неће бити. биће
нека морна маса по којој неће
расти трава

нигде сенке у гномону
откуцава механички и пешчани и клепсидра
светлуца и пустињи се

очи пуне ноћи

хладе се погашена ноћна видеела
пружају се мисли кроз мркли мрак

цаба гледам замишљено срце руже
да бих контролисала ум
кад из њега бежи крак по крак

у муклој тишини чујем песму галаме
мислима видим сваки трун

у левом углу старица ћути сама
у десном мајку тражи птичји кљун
средином спавају лица незапослена
над којим лебди мој ум
у грлу чека реч безјезична
да ујутру прокрвари у жбун

пируета боје бола

пуче пушка
јелен скочи у висину
извија се дивно тело
опиру се дуге ноге о ваздушне скале
значиле би пируете да лепоту свога тела
разастире маестрално
да се нису капи крви раскапале

лук савија главом назад
крупним оком зауставља моје очи
очи срне
песму дрозда
раст јавора
пируету завршава пуним кругом
о земљу му рог удари
сломише се капиталцу дивне гране
сноп светлости из очију заледи се

непоменик брзо стиже

гледа срна не зна куд ће
не знам ни ја

лептирове пируете

гледам лептир кад облеће
око ореола свеће
сребрн-крила очи маме
да остану са њим саме

и не видим више свећу само њега
да за мене сребро сије
дотичем га брзом мишљу:
не знаш с ватром како ли је

кад одједном нема сребра
потамнела видим крила
пружам руку
рука ми је закаснила

догорева фитиљ себе
светлост трепће па пуцкета
и гаси се мрак да згусне

једно крило помери се

преламања

притиснут погледом
цвет прашнике стреса

оловна тежина
прелази на травку
која се повија

на божуру дуго
упире у боју
док је не промени

у даљ мери флуид
који не постоји
тад

притегну трептај
разуђене бриге
на сопствена прса која се затресу

дах над божурима

ти матери древна
када си мрачна што божур југа на рану мирише
у одори твојој бивам
да пређем стојећи онај комад туге што се не да прећи

док ехо Јефимијиног веза још одзвања
и Лубардине слике оцрвењене
чекамо се у средишту свог постојања
од далеке до блиске
натапамо молитву болом и надом једнако
да нечујне се речи чују
горе
где јак је грцај наших душа сљубљених
и доле
где етерична природа на ћилибар мирише
бронза где јечи

збијена збиља у колутовима ума јесте презрела
замрзнута музика не може толико пута да почиње

потиснуту реку у коју се сливамо вратиће
Неко мирно у своје корито
да се смота поњава крвавих урвина
у Косово уметнута
по светој земљи развиће плеуру и наше прираслице
мир свакој души да подари

на равној води која памти
показаће се југ у чвору развезан
живе ауре мученика у ваздух светлост ће да шкропе
 по новом ђерђефу за срећнија слова
 по новом платну
Предић да наслика срећу у грудима
косовке девојке дах над божурима

МАНАСТИР О С Т Р О Г предамном

да ли је то сунца сјајка
или копча гдје се спуча узгор-земља с небесима
вазнесена телом светог Василија испосника

у соби ми твоја слика историја разгледнице и
брошуре
све да би те уметнуло моме виду сваком кутку
стољетније ти ми збориш док
крај тебе табан лијечим на бјелутку

звонко прилазим пећинском Двору и Светом Крсту
у сабраној мисли носим мелем справљен рукотворно
и три прста утискујем да остану у ваздуху
повијам се над ђивотом голим срцем
и бијели рубац стежем

воштаницу свијећу палим
да окајем и покајем и да душу обезболим
у големом православном ходочашћу

фина ризла свијет повезује
тумачим се небу пред љепотом. Ту

очи ми постају крупније
и душа ми сочи у разговоријету молитвеног бруја
и раме ми расте у синопси Зете
растиња камена времена
и птица
и дах ми се плоди
док се слива из горњих предива поетска бистрина да

свако ти слово прочитам жива књиго хришћанска
са сваке ти фреске скидам очима вијенац цвјетних
предива
расад смиља да понесем

чешће да се догађам себи
кад ми памет величанствен Острог пипа
с раздаљине

будим се из повоја

као по води
ходам твојом идилом
безбојни греж шушти простором
кад се стушти мркла ноћ и вријеме ћурак преокрене
бјелина прозрачна плете штит над греном јер
три и по вијека Неко свијетли из тог овоја

е х о

завриштим и ја
што далек немам вришт
да га унесе ко̑д
супротна времену гребем простором
и опет немам лет него надоле ход

макар се кратак ехо разнесе као мој глас

уплашим се и ја
разних севки понад главе
и хладних облика
спржене земље и ужасних слика
из подножја стравичних потреса и лаве
клонирања људи вештачких вируса и бола

макар и тим ошинута знам да живот не може без
човека

заћутим и ја
кад видим да мало видим
кад ме не узме пут
корак кад меси само стопе хлебне
кроз животну ведрину води ме само слут
подижем главу узалуд да чујем небеснике

макар по неки леонид донесе парче историје небне

умирем и ја
сваки дан. ево и сад
потеже тежа све

јер земља има природну глад
из сваког зрна опет никне клас
човек у земљи постаје смрад

макар на крају знам да ћу мало у клас ући и ја

стопе

Chicago Toronto Hanover Paris

на све стране расули смо скуте
све нас мање
све је тање
куда носиш наше стопе туђи путе

кад мало туге на сто падне као труба
лебди јека
до далека
надамо се вратиће се лет голуба

фатаморгана

сувише сам притајена теби
ти далеки док те срце слуги
дрхти талас пуног океана
а још нам се дотичу капуту

јављам да сам снена све до тебе
док ми трчиш кроз отекле ноћи
држим наду у стиснутој руци
и чекам те даљино безумна
трагом места где смо се растали
кад смо ваздух прстом загревали

добро јутро песми међу нама
у којој су све даљине близу
добро вече звезде сањалици
и месецу у бледом тиркизу

куда камо

пуштам да ме песма узме и понесе
кроз комаде трошног доба у додире
да домамим прошло у се
да садашње не расплачем
у будуће куда камо

не води ме у сумрачја која нисам хтела хтети
не враћај ме у никуда
хоћу пружит моје руке разданима
што ће воду да одбурну

не трчи ми корак напред у прескоке
не пожурuj изостаља
нека стоје натопљена нашим дахом
пролазишта
и остану да сведоче све кривине
кроз које смо хтели право

не пресрећи уздисаје отиснуте у пређашња
нити питај боли ли ме непреболна
и не гледај у зенице још се нису отвориле
за трзаје овог доба незбринутог

не витлај ми мисли морем где подводна река тече
радије ћу у неслану сачекати већ чекану
и небеску и тектонску
хармонију два темеља небо – земља

да ли јесмо све што јесте било
и да ли смо све што хоће бити

можда само трептај што одћути
један куцај великој минути

или јесмо
свесаташњост
из свакога јуче довучена
песмована и недовиђена

panta rei

батргам по земљи
чини се да слушам
слагање векова
раст празнине
и раст из празнине
смене свега

питају ме мисли колико доле има робља
где ли је корак под којим још нису
и те шуме колико су пута израстале
из срушених кућа можда манастира
камена и гробља
и беспућа колико су пута била пут
сви облици колико се пута **губе** један у другом

(удаљавам ту метаморфозу
а све више урањам у њу)

где се депонују толике љубави могу ли прорасти
или трају изнад земље у бесмртном
као Феникс из пепела
и плав духа што се безвремене у свим просторима
као спона усаглашена и часна

земљо света колико ћеш пута гасити лепоту
и колико пута узвраћати плодом
да никад се не може побећи животу
шта ли ћеш порасти из мојега скута
сви облици колико ће пута **расти** један из другог

Земљу треба волети.
Ако и даље провоцирамо
природу и она полуди...
Не знамо ли да читамо опомене,
испред нас је насликано,
вичу слике!

планета земља

зелена и животна
хоћу да те загрлим
и да барут разложим
да нам живот не пакли
хоћу да те загрлим
како да те обужим
голема си елипса

и ти живиш у кори
као човек у кожи
све у теби глагољи
живо биће јеси ли
твоја кора и ја сам
дишем ваздух као ти
дахћем љубав по теби

венчани смо за тебе
око нас је копрена
кад нам букет добациш
сјај са лишћа хватамо
опраштај нам једина
да нам буде са тобом
као мајци у срцу

мислити лепоту

*трооблике стране света
песник једну увек тражи
да је има међ прстима
да је проветрава и премешта
свет да мења*

крила зоре

трзам ово јутро очима
отварам прозоре
кроз јасну мисао боје пролазе да чакре попуне
румено шушти руб дана
птице жаморе

устајем шкрта падања
ноћим безнађа
измирујем побуне
убеђујем отпоре да пођу са мношвом заједно
у корак свемогућ
обзиру осмех растежем да жеље говоре
санта леда пуцам
реку покрећем
у сваки кутак овог простора наливама своју снагу
да спусти камен надоле

мој стрелац живот данас ме не погађа
дан сам овај зграбила (и ново јутро почећу њим!)

да комад свог времена потрошим
живим данас задуго задуго

да миришу дуње жуте

1.

када јесен зајесени лист јасена
и позове зрно зове на пуцање усне жедне
сок да преда
заинат ћу смочит прсте у кошницу пчеле медне
воском време да отврднем
да откупим руј из меда

2.

ноћ да нагнем према сунцу
да предзорје брже зори
превише ми ноћи има
раскрилила па узима

3.

узводно ћу к изворима у којим је вода жива
где клубуча
ту да ми се душа сунча
да никада не поцрни

горчине ледим и бацам на сунце
да цело место у мени љубав попуни
упијам росу зоре зеницом
прсти листају
пружам људима руке ко крила пуне шаптања
да сврате јутро у себе
без мрачне боре на челу

срећа њихова у мени кад буде видна
ето нам срцима притицања

боја чекања

у чекању се срећемо толико пута
мазни нам шапати луче радост
и глаголи плешу у реченицама

значи ли футур неко сутра
које се чека дуго
док се патина наслаже изнутра

дилижанса

прилази пут којим одлази стрепња. сад
кликај озарени
збија
густину
минута

глад
све углас говори те
ја кад изговорим све заћути

препусти те мени
пунокрвна река корење покрене
и крвоток жили. кад

име ти могу руком додирнути
аура је пуна
брзо се у мени догађам и ја. тад
бестежински корак пружам да побегнем
кад побегнеш
да те сретнем на обе стране

где сам крила изгубила

претражићу скривалице по Озрену
подићи ћу сво камење Сокограда
разредићу смарагд-шуме Лептерије
наврнућу бистру воду Хајдук-чесме
да подигне шеталиште по ком мермер земљу љуби
да бих нашла што ми није

препасаћу све пећине крхком надом
камен жељу да прихвати
распршити гнезда нећу где се множе соколићи
хоћу прићи да им дишем да се сетим да полетим

кад озарен Озрен зри
и када се ноћ помакне да учини место дану
умукните сви ветрови и планине
Моравице стани!
ја прелазим преко бола да видим и другу страну
да ли рана скида красту
или краста чува рану

покупићу разногласје сваког јула
да га сручим усред груди
одморићу ту где прича Милошева конак-вила
где таласа одраз једног полугласа
ту сам са њим кафу пила док је срећа била с нама
када ми је од врелине свело цвеће у рукама

и птица се увек враћа топлом месту које воли
ја камоли

јавке

тишина постаје симбиоза да проћутим
колико си ми близу

враћају јавке да слутиш ме својом

ономад бејаше
да ли смо то и сад ми

повратници

збориш да ћеш
али нећеш
то је било

месец увек таман ноћу
ослика га одсјај воде осветљене
или светлост другог тела

а ти хоћеш да му скинеш срму мѐне
да пресвучеш преко сенке
исечене

нема срме

отишла сам
не видиш ме

вадиш грешке из фијоке
мрве наде
претвараш их у ђинђуве
вичеш за мном
да ме китиш ђерданима

нема сјаја
отишла сам
не видиш ме
схвати да је што је било
премазано парафином

враћамо се да животе поправимо

хоћу сама да слободу дирам руком
кад год хоћу
да за гладне скупљам храну

а ти грабиш лажну срму и ђинђуве
њима да би замазао дугу рану
која тиња

познајеш ли ко смо били
ти шкртица
ја робиња

неупућен пут

размичем гране сама полако
чежњом која у плексусу цима ненасићена
једне мисли испред себе пратим
друге лепршају за мном у наставцима

капљу упути птица по мени
не знам да им цвркут носим кроз густину пружа
узалуд ми песму слажу
пут не могу да покажу

шушти шума сриче име мог хајдука
не знам да јој лишће читам
нити умен да разумем говор зелен
који моју сузу цеди

звижди гонич хоће да ми пут замрси
ја му молим разногласје да растера све облаке
да би ми се светлост слила
ту где ми је стопа земљу улубила

али ветар пустогорски намиче колуте
бич плете од покиданих грана
и дивљих ћурлика

а ја ткам те сваким ступњем снаге
из прејаког лика из језгра стабљика
и влажног видика
да до тебе шапћем руке дуге и неиспричане

h

предамном нејасно биће
прозирну боју проследи
облика шетајућег
да редак ваздух разређи

или то ти **h** долазиш
да мене поведеш никада
не мораш наћи ћу пут
хоћу да тражим те још
ако те нађем икада

да ли то челик бије
у нежној комори
или ми срце удара
себе да обори

можда жедном распућу
дубина воду досипа
или се жестокој карми
по нека жица осипа

светлуцања према себи

све гравира своје доба

крај куће се двоје љубе
док црвено крв упија. никад доста

на кући крај димњака исто раде два голуба

у води свуда риба уз рибу врлуда

крај осунчаног пања змија уз змију приања

жир мирује док скакућу веверице

не нараста песма коса кад скакуће крај косице

уграбио прашник цвета други прашник са дрвета

надлећу се две грлице
од лепета сјајних крила сва се бреза засребрила
лебди лишће галама се раширила
неће игра да престане ни кад неко перо па'не

доле испод тог немира
исту игру распаљују два лептира

у предвечерје кад се грабе прдибабе
око чесме велика се бука ствара
кобајаги воду траже два бумбара

мекан корак једва пружа стара мачка
сад не гледа куд провлачи птица крила
примиче себи пут
стидом главу оборила да је газда не види
сигурно је од раније себи место наменила

бејах травка
па лист зелен
па стабљика смеле нити

у цвет руже не доспесмо
ни ја ни ти

из кутка у заветрини

уморна сам да бих млада била
сјај да шаљем лептиру на крила
док лепрша и учи ме штети

да откинем сабљу белом крину
њим да гађам у ноћну тишину
да напукне и учи ме смети

да препознам чија трза рука
болни трептај хавајкиног звука
да ме учи ваздух запалити

остаје ми да узмем из трпње
део бола који зна да пева
па да не знам са космичког пута
кад ће стићи камен који лута

искидани поглед види
да животна грана дрхти
око ње је ваздух сморен
уплакаћу у лист сузу
да нахрани биљка корен

мирни слог

бели облак небом језди плавет шара
 куд ли рони

а на земљи поветарац водом плавом
 маслачкову пену гони

гледа ли то земља небо
или небо земљу дира
 ко ту кога имитира

смех са класа

пршт у земљи чујем кад сунцокрет расте
и булка ме боји
чекам да ми зрна у прегршти наспе
дланови забриде

белина изданка упире у табан да прорастем и ја
кроз зелена поља у замотај ружа и белину зџва
пчеле да ме зује замедила и ја
кроз вреже лоза у врхове багремова
да напојим коса пропевала и ја
спотичем се боса о древно завођење лептирова

бубри тишина да распукне све што има
на испруженим просторима
житомет почиње уз песму ратара
пуцају махуне сунце зрна дочекује
пуца смех са класа злато се таласа
отвориле шкољке бисер Паноније
зажуteo плод зелене да пошаље у мелеме
има доста пресипа се

пена маслачака све сребром окупа
плешем са птицама по стаклу равнице
мрсимо јој жита
па шта ако отимају зрна
та благодет припада и њима

мирише погача
разлива се уље развлачи се тесто
бели корен слади слана поља
меси вода с доста јода
пеци једи колико ти воља

зора

опуча се дан од ноћи

зору гледам како пада на ноћ сиву
цик јој хватам док је сунце не изгуби
док је жива

услухнула полет мисли кроз провиде
боја слеза која сања
обзори и моје лице

размењујем живот са њом

капилари мојим телом сребро сипа
по ваздуху оком сликам
како ми је мисли крећу

(отима ми птица слике!)

поче роса да се сјаји травка блисну
и нарасте сунце простор
ниче облик из облика
стопи живот са животом

захитри ме газ по роси
две јабуке стргох с гране

чујне слике

нека стара слика над креденцом прича:

разбражђене бразде
копита па локва
траг плуга па стопа

зрна и гомоље
стогови од сена
чобани румени
овце све у тору
волови и јарам
коњушар и риђан
пси јуре за враном
кокошке и гуске
ђерам на бунару
двоје младих
бакарни казан
кошари препуни
омекле мушмуле
пахуљице прве
пећ земљана и лопата
маца поред пећи
бурад са ризлингом
газда
снаша крај салаша
багрем жутог лишћа
чеца према кући
пуна вангла крофни

грицкају зечеви
лепет препелица
јагањци им блеје
пуца та камџија
рика тражи јечам
певуши и рже
лавез се пролама
и граја и јаја
шкрипуће од среће
спојени кикоти
ракија пенуша
жута песма птица
жваћкају паори
дечји смех се ори
мирише ко душа
преде ли га преде
бокал се прелива
пожурује вазда
песмом чека мужа
шушти неком деди
долазе им гости
нуди нека мајка

идила ко бајка

МОЛИТВА

да си ми ту
да смо на истој равни живљења
причу да ти течем благим дахом речју сировом
дар да ти дам какав још дат није

у нашем врту
слажем ти слово по слово у тишини
док оцветалој лози пчеле одзујукују мед у улишта
а ти
на којој си димензији кад
за тобом још греје
или то светлиш

ти

или бол

да си ми

док сâмим
не знам колико сам и ја жива
али кад мисао оде за нама и дођу слике које расту
све у мени устане пред тобом

још милујем ружу код које смо пили кафу
одавно је нема
прсти додирују само мирисе
а ја из гласа пуштам хиљаде латица белих у нигдину

намерена мисао да ти каже
да бол не боли кад одвремени и одгори
он траје као молитва

ИМЕ НАДЕ

Спремамо се за вас целим својим животима,
негујемо вас кроз кћери и синове истокрвне,
дочекујемо и вас након њиховог рођења
јер ваш корак даље стиже
а ми боље носимо срце срећом увећано.

Ако би се наслагало у наручје:
белодане метафоре, жеље срца, мера снаге,
усклик среће, талас песме, свебој дуге,
мирис цвећа, дах пролећа, златна слова
добрих књига, звук клавира,
можете ли замислити
докле би се за УНУКЕ наслагала љубав моја,
каква би то песма била!

Прионула душа уз њих, све се слило у те очи.
Кад их гледам - заљуљам се у сред неба.
Кад их чујем - сунцем одјекујем.

Мало ми је то што имам,
некако им много више каним дати
то што могу сами себи излепшати:
здроаво тело
чујне мисли
и чврстину у коленима,
ма где били.

Јелена Зарубица (рођена Ђођић) живи у Кули.

Студије организације рада завршила је у Новом Саду.

Објавила је две самосталне збирке поезије: *Немире своје мерим*, Заједница књижевних клубова Србије, Београд 1982. и *Мисао ми пада горе*, Српска књига, Рума 2009.

Заступљена је у више заједничких збирки поезије, *Антологији новијег српског песништва* коју је приредио Перо Зубац у издању *Српска књига* Рума, 2009. Алманаху *Јесењин*, Београд 2011. и многим часописима, зборницима, књижевним новинама. Члан је више књижевних удружења.

Добитник је награда на књижевним конкурсима и међународним фестивалима поезије: *Месец књиге 11 општина Бачке*, Кула 1980. 1981. и 1982. *Вршако перо*, Вршац 2008. и првих награда: *Песничке руковети*, Неготин 2009. *Моравске тајне*, Ћуприја 2010. *Златни песнички прстен*, Суботица 2010. и 2011.

Диплому *Поета Примус* доделио јој је КК „Мирко Бањевић“, Параћин 2010.

Повремено пише приче и афоризме.

САДРЖАЈ

кроз слан ваздух

И М Е Н А Д Е	9
употреби себе	16
крв и мисао	17
акустика.....	18
димензија	19
***	20
горе у чистини.....	21
***	22
р е ч	23
клецање	24
горч	26
камен	27
очи пуне ноћи.....	28
пируете боје бола.....	29
лептирове пируете	30
преламање.....	31
дах над божурима.....	32
МАНАСТИР О С Т Р О Г предамном.....	34
е х о	36
стопе.....	38
фатаморгана.....	39
куда камо.....	40
***	41
panta rei	42
планета земља	43

мислити лепоту

крила зоре.....	49
да миришу дуње жуте	50

боја чекања	52
дилижанса	53
где сам крила изгубила	54
јавке	55
повратници.....	56
неупућен пут	58
h	59
светлуцања према себи.....	60
***	62
из кутка у заветрини	63
***	64
мирни слог	65
смех са класа	66
зора	68
чујне слике	69
молитва	70
ИМЕ НАДЕ	71
о аутору.....	73

Јелена Зарубица
КРОЗ СЛАН ВАЗДУХ

Издавач
ПРОМЕТЕЈ, Нови Сад

За издавача
Зоран Колунџија

Припрема за штампу
Аутор

Штампа
ПРОМЕТЕЈ, Нови Сад

ISBN 978-86-515-0667-6

<http://www.prometej.co.rs>
E-mail: redakcija@prometej.co.rs

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске

821.163.41-14

ЗАРУБИЦА, Јелена

Кроз слан ваздух / Јелена Зарубица. – Нови Сад :
Прометеј, 2011 (Нови Сад : Прометеј). – 74 стр. ; 20 cm
Тираж 300.

ISBN 978-86-515-0667-6

COBISS.SR-ID 266877447